mosty

Královéhradecké diecéze Církve československé husitské

ročník **1** | číslo **1** | **březen 2017**

10 Kč

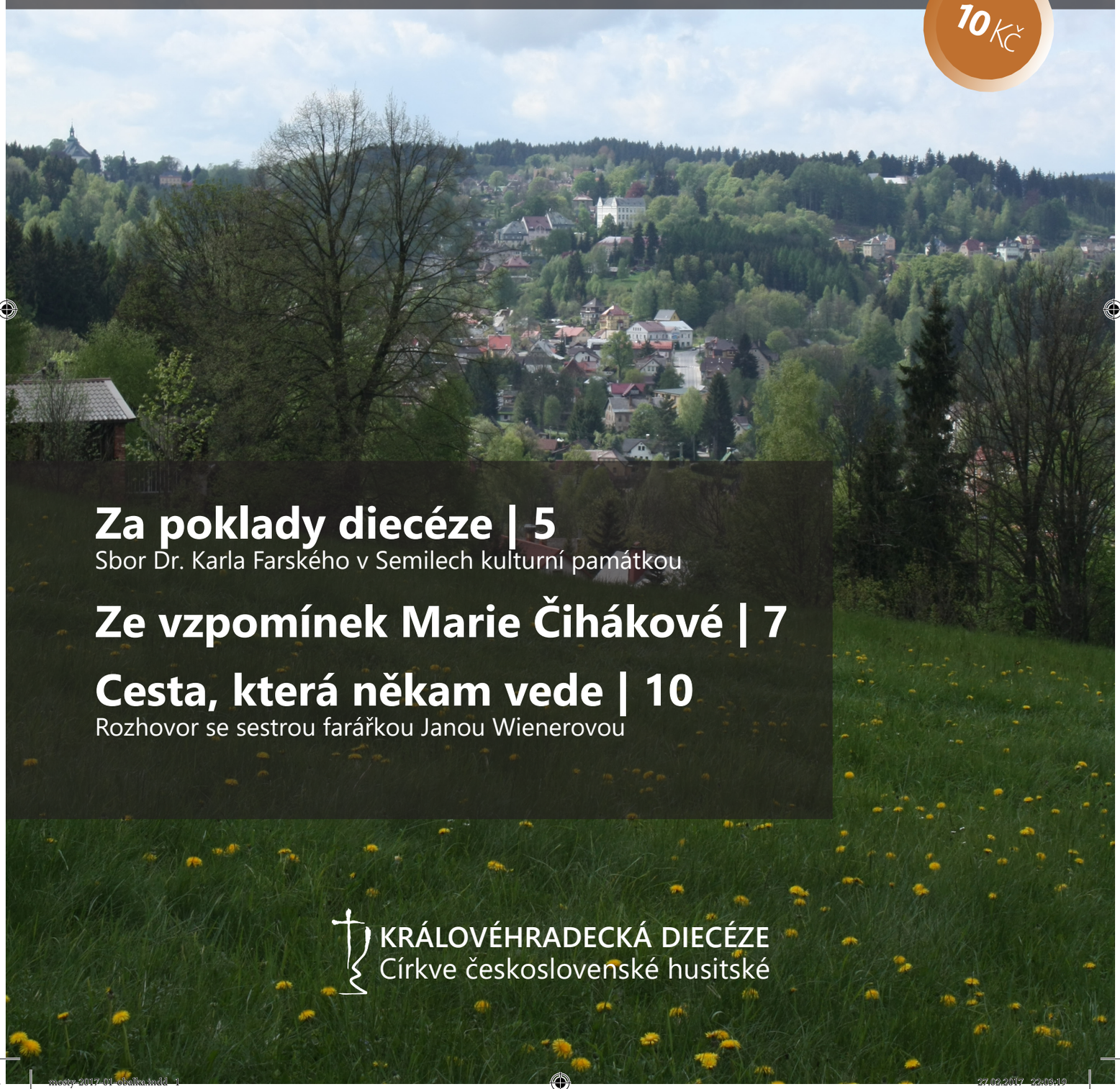

Za poklady diecéze | 5
Sbor Dr. Karla Farského v Semilech kulturní památkou

Ze vzpomínek Marie Čihákové | 7

Cesta, která někam vede | 10
Rozhovor se sestrou farářkou Janou Wienerovou

KRÁLOVÉHRADECKÁ DIECÉZE
Církve československé husitské

mosty 2017 01 obalka.indd 1 27.02.2017 22:03:19

Obsah

ANKETA

3 Moje svědectví

POVINNÁ DÁVKA POEZIE

5 Otazníky

5 Léto

ZA POKLADY DIECÉZE

5 Sbor Dr. Karla Farského v Semilech kulturní památkou

CO ŘÍKAJÍ NAŠE ŘÁDY

7 Volba rady starších

ŽIVOT

7 Ze vzpomínek Marie Čihákové

ROZHOVOR

10 Cesta, která někam vede

Z DĚNÍ V DIECÉZI

12 Sola fide

13 Představujeme pastorační komisi

14 Co chystáme v letošním roce

KALENDÁRIUM

15 Nejbližší setkání připravovaná Královéhradeckou diecézí

NEJEN PRO DĚTI

15 Mojžíš a faraon

Slovo úvodem

Milé sestry a milí bratři, rádi před Vás předkládáme novou podobu zpravodaje Královéhradecké diecéze Církve československé husitské. Změnil se tedy nejen vzhled „Občasníku“, který jsme dosud vydávali, chtěli bychom především nést širší propojenost našeho společenství. Redakční radou bude naše Pastorační komise, s níž bychom chtěli k Vám donést nejen informace o připravovaných akcích, které byly nebo budou, ale chtěli bychom vydávat svědectví o společné víře, nacházet společnou podporu a potřebnou posilu pro naši službu.

Zpravodaj bude vycházet pravidelně čtyřikrát do roka. Bude mít tištěnou podobu a bude nabízen prostřednictvím náboženských obcí, ve kterých bude i zůstávat výtěžek z doporučeného příspěvku 10,- Kč za výtisk.

Nazvali jsme zpravodaj „Mosty“, protože naše náboženské obce jsou obrazně řečeno jakési ostrovy a společně tvoříme souostroví, které je propojeno mostem společné víry. Pravda, ten obraz ostrova platí i na každého jedince a církev tvoří společenství rodiny, která nese spojitost lidskou a vztah k Bohu.

Most je dílo lidské, proto vždy v něčem naráží na omezenost schopností člověka. V Bibli ani jednou nenalezneme slovo „most“. Z dějepravy víme, že při dobývání Jericha, přešel Boží lid přes Jordán jen díky své víře a ta byla mostem. Známá anekdotická historka vypráví, jak dva lidé, každý na jiném břehu řeky, se dohadují a jeden volá: „Prosím vás, kde je most?“ „Proč?“ „No, abych se dostal na druhou stranu.“ „Ale vždyť už jste na druhé straně!“

Most, jak říká slovník, je dopravní stavbou, která propojuje, nebo lépe řečeno může propojovat. Nemusí, záleží na tom, jak je most pevný a zda lidé opravdu potřebují a chtějí se dostat na druhou stranu a také zda si vzájemně rozumí. Záleží na mostu i na člověku. Slovo „most“ v mnoha jazycích (angličtina, italština, španělština aj.) neznamená to, co v češtině, ale toto slovo se překládá jako „většina“. Věřím, že většina v naší diecézi přijme myšlenku „mostů“, které nesou v sobě službu víry, propojenosti a sounáležitosti na cestě života. Přeji Vám, milé setry a milí bratři v Kristu, naším Pánem požehnaný podnět při četbě našich Mostů. Pán s Vámi.

VÁŠ BISKUP PAVEL

Pane, prosím o Tvé požehnání pro naši myšlenku „Mostů“. Prodchni ji svým Duchem, ať není cestou do prázdna, ale cestou k srdci člověka a k Tobě. Prosím, ať jsou „Mosty“ znamením vzájemné podpory a svědectvím o radosti a víře. Amen.

mosty-2017-01-obalka.indd 2 27.02.2017 22:03:19

Moje svědectví

Ptali jsme se lidí z náboženských obcí, co pro ně znamená křesťanská víra a jaký mají vztah k Bohu a Církvi československé husitské.

První odpověď je od pana Petra Hurycha, který členem církve není, ale účastní se přibližně rok a půl jejích aktivit v České Třebové:

Jak vnímáte CČSH?

Člověk vnímá instituce prostřednictvím lidí, s kterými se tam setká. Z tohoto hlediska mohu CČSH hodnotit pouze pozitivně. Jako otevřenou a přátelskou společnost, ochotnou druhému naslouchat, snažící se ho pochopit a ukázat mu alternativy a další možnosti. Do ničeho však člověka nenutící. Pokud bych se měl u hodnocení oprostit od lidí a hodnotit spíše instituci, tak ji vnímám jako církev lidštější a méně dogmatickou než některé jiné církve akceptující rozdíly ve víře a smýšlení lidí. Zároveň si však zachovávající ráz církve (liturgie, oblek farářů při mši, atd.). Toto zachovávání církevního rázu u některých jiných církví chybí.

Co pro Vás tato církev znamená?

Především otevřené společenství lidí, kteří sdílejí víru v Boha. Dále pak poznání. Poznání nových lidí, Bible, své víry, sebe sama, Boha. V neposlední řadě pak něco, co nejsem schopen zcela definovat. Nejvíce se tomu asi blíží slova naděje a smysl. Myslím tím poznání, že byť je něco (např. sbor) sebemenší, tak má smysl v tom pokračovat a nevzdávat to. Protože i z malého semínka nakonec může vyrůst velký strom.

Petr Hurych pracuje jako marketingový manažer a volný čas tráví zejména pěší turistikou.

Dále jsme se ptali našich členů z náboženské obce Žamberk, jako první sestry Jarmily Kalousové:

Vyrůstala jsem v rodině členů zakládajících Církev československou (husitskou). Můj otec a děda stavěli kostel nově vzniklé církve v Nekoři a to dokládá členství naší rodiny v této církvi. Já osobně jsem se ale začala zajímat o víru až v pozdějším věku, kdy mě potkala řada problémů, nemocí a úmrtí v rodině. Už to je asi tak, že se o Boha začneme zajímat, když je nám úzko a hledáme v něm pomoc. Mně k tomu také pomohl tehdejší bratr farář J. E. Böhm, kterého jsem znala z dětství. Jednou mě požádal, zda bych přivedla nějaké známé zpěvačky za chybějící dřívější sbor zpěváků. Souhlasila jsem a ze sboru ZUŠ přišly tři zpěvačky a začaly jsme zpívat při různých příležitostech. Zpíváme už 19 let, a to mě přimělo k aktivní činnosti v církvi. Máme v naší náboženské obci v čele s bratrem farářem E. Kukuczkou, bratrem kazatelem A. Tomanem a sestrou předsedkyní rady starších Z. Šlézovou krásné společenství, které upevňuje moji osobní víru. Přála bych všem, kteří ještě váhají:

mosty
Královéhradecké diecéze CČSH
Čtvrtletník
1/2017
Ročník I

Registrace
MK ČR E 22824

Vydává
Královéhradecká diecéze
Církve československé husitské,
Hradec Králové.

Číslo a den vydání
1/1. 3. 2017

Kontaktní adresa
Královéhradecká diecéze CČSH,
Ambrožova 728/3,
Hradec Králové 500 02,
IČ: 62695720
dieceze.hradec@ccsh.cz,
tel.: 778 520 955,
www.ccshhk.cz

Redakční rada
Mgr. Kateřina Havelková,
Štěpán Klásek,
Mgr. Lada Kocourková,
Mgr. Miroslava Mlýnková,
Mgr. Pavel Pechanec,
Mgr. Jana Pechancová,
Mgr. Vladislav Pek,
Mgr. David Smetana,
Aleš Toman

Grafická úprava
Vojtěch Basl

Odpovědná redaktorka
Mgr. Jana Pechancová

Tisk
Tiskárna H. R. G. Litomyšl

Podpořeno z Fondu rozvoje
Královéhradecké diecéze CČSH

mosty-2017-01-vnitrek.indd 1 27.02.2017 10:15:33

Přijďte mezi nás, uvidíte, že život v církvi není nudný.

Sestra Jarmila Kalousová pracovala jako veterinární technička a volný čas věnuje zpěvu.

A jak na otázky odpověděla sestra Zdenka Šlézová?

Narodila jsem se do křesťanské rodiny a byla jsem ve víře vychována. To bylo pro můj život naprosto zásadní, ale já jsem si to uvědomila až s přibývajícím věkem. Jako dítě jsem chodila na náboženství a líbilo se mi to. Na bratra faráře Pleskota si pamatuju málo, ale manželé Kuchtovi měli děti v mém věku a byli výborní. Bratr Jan Evangelista Böhm nás skupinku čtrnáctiletých dětí připravoval celý jeden školní rok na biřmování a nakonec bratr Radek Hobza mně svojí opravdovostí ukázal, že křesťanská víra je to důležité pro dobrý život a to hlavně pro ten můj.

Když vznikla CČS, bylo krátce po válce, ve které padl můj dědeček. Neskonale obdivuji svoji babičku, která se jako vdova s třemi malými dětmi přidala k široké rodině svého manžela a přestoupili z katolické církve do nové CČS. To bylo některými pokládáno za kacířství, jak jsme se později dočetli v matrice, když bratranec sestavoval rodokmen a pátral po předcích. Mrzí mě, že jsem se více nevyptávala babičky a tatínka, jak došli k tomu zásadnímu rozhodnutí v rodině, ale velice je za to všechny obdivuji. Moje maminka přestoupila až po svatbě, protože jako svobodné jí to pan farář nedovolil. Maminka mi mnohokrát opakovala, jak je tatínkovi vděčná, že ji přivedl k víře v CČS. Rodina, ve které jsem vyrostla, mě k víře vychovala a tím mi do života dala to nejdůležitější. Také mi rodiče ukázali svým příkladem, jak mají křesťané žít a chovat se ke svým bližním. Jejich slova, kterými mě vedli, v duchu stále slyším, a tak mě povedou až do smrti. Dnes, kdy je mi 67 let a ohlédnu se zpátky, musím Bohu jen a jen děkovat. Nejen za svůj život, ale za to, že jsem vyrostla ve věřící rodině a mohu žít v náboženské obci v Žamberku. Mám tu svůj druhý domov, duchovní pastýře a mnoho sester, bratrů, zkrátka spřízněných duší. Žít sobecký, konzumní život bez víry by mě neuspokojovalo a jsem ráda, že ani nemusím.

Sestra Zdenka Šlézová je zahradnice, pro kterou je její profese i koníčkem.

PŘIPRAVIL ALEŠ TOMAN

pokračování příště

mosty-2017-01-vnitrek.indd 2 27.02.2017 10:15:34

otazníky

VÁCLAV ŽĎÁRSKÝ

Když jsem šel ráno po chodníku
našel jsem hromádku otazníků

Někdo tu spěchal
velkou pravdu našel
otazníky vysypal a nechal

Když jsem šel ráno po chodníku
našel jsem hromádku otazníků

Tobě se klaním
jenž JSI KTERÝ JSI
Na chodník klekám
s pokorou sbírám
otazníky do kapsy

léto

ERWIN KUKUCZKA

Někdy jsou má slova
až příliš bázlivá
Bojím se, aby se nerozbila
narážejíc na kameny

Člověk je před sebou
strašněkrát zbabělcem

Oblázek po oblázku po vodě házím
Kdo ví možná od řeky
v níž už nohy smáčím
se dozvím
zda proti správnému proudu kráčím

Sbor Dr. Karla Farského v Semilech kulturní památkou

Je tomu už více jak 10 let, co jsme se ze semilské náboženské obce na příslušných místech zajímali o to, zda by náš sbor měl šanci být zapsán mezi kulturní památky ČR. Budova kostela byla tehdy krátce po rozsáhlé rekonstrukci, na kterou se podařilo získat velkou část prostředků z daru Nadace B. J. Horáčka Českému ráji. Mnohé další práce nás sice ještě čekaly, ale sbor krásně prokoukl a jakoby svítil novotou, přestože ho naši předkové postavili v roce už 1938. Měl novou střechu i fasádu. Opravené a upravené byly jak venkovní, tak i vnitřní prostory včetně izolací, elektroinstalace a nového plynového vytápění. Brali jsme to jako veliký dar z nebes a také úkol od našeho Pána. On nám žehná a my máme pracovat, pečovat o sbor a usilovat, aby nezůstal jen pouhou stavbou bez života. Aby byl stále živým místem, „kde se mladí i staří scházejí před

mosty-2017-01-vnitrek.indd 3 27.02.2017 10:15:35

Boží tváří“. Být na seznamu kulturních památek by mezi jiným znamenalo dostat sbor do širšího povědomí. Ovšem, tenkrát jsme neuspěli, bylo nám řečeno, že si musíme počkat, že jsou v naší církvi i sbory přece jen o něco starší a ty budou mít přednost. Dlouho se nic nedělo, a pak se u nás objevila Mgr. Petra Šternová z územního odborného pracoviště Národního památkového ústavu v Liberci. Zabývala se moderní architekturou v libereckém kraji a do bádání zahrnula také semilský sbor. Právě ona ve své práci na Sbor Dr. Karla Farského v Semilech upozornila odborné kruhy. Dle jejích slov: „Kostel představuje nejhodnotnější novostavbu Církve československé v Libereckém kraji a jednu z nejoriginálnějších v rámci prvorepublikového Československa.“ Následně Petra Šternová zpracovala pro ministerstvo kultury návrh na prohlášení tohoto sboru za kulturní památku. To se loňského roku stalo skutečností a dne 20. září 2016 byl Sbor Dr. K. Farského v Semilech prohlášen kulturní památkou. Máme z toho radost, je to významné jistě nejen pro nás v Semilech, ale i pro celou naši diecézi a církev jako takovou.

Naši dědové sbor budovali v pohnutých časech před začátkem druhé světové války. Psal se rok 1938 – 8. května byl položen základní kámen a už 18. září se nový kostel otevíral slavnostními bohoslužbami. Bratr Naděje, pozdější předseda RS v Semilech, často vzpomínával, jak coby kluk tenkrát přes celé léto chodil pomáhat svému tátovi na stavbu sboru, vozil cihly v kolečku a podobně. Stavělo se podle návrhu turnovského architekta Vladimíra Kryše, který byl po právu vybrán jako nejlepší ze čtyř návrhů, které došly do vyhlášené soutěže. Vedle nesporných architektonických kvalit byl nejpříznivější i svým rozpočtem. Do stavebních prací se zapojil každý, kdo mohl nějak přispět. Otevření sboru se stalo tichou manifestací za mír a svobodu. Je fascinující číst si v kronice semilské NO o těch časech. O tom, s jakou houževnatostí a činorodostí dokázali bratři a sestry tehdy překonávat překážky a nést zkoušky. Měli to nesmírně těžké, a přesto se nevzdali, s vírou, nadějí a láskou šli dál, žili a pracovali k chvále našeho Pána a On jim žehnal. Dával jim vše potřebné, když se uzavřely jedny dveře, otevřel jim jiné. Zní to pateticky? Snad. Jenže tohle není nadsázka, nýbrž skutečnost. Skutečnost, která nám vydává jasné svědectví o síle víry, o důležitosti společenství církve. Je to skutečnost, která nás – tady a teď – zve k následování!

Semilský sbor je od loňského podzimu kulturní památkou. Je to pro nás veliká radost a čest a vlastně opět také úkol od našeho Pána. On nám žehná a my se máme snažit zachovat toto místo a naplnit je životem společenství sester a bratří v církvi.

LADA KOCOURKOVÁ

mosty-2017-01-vnitrek.indd 4 27.02.2017 10:15:35

Volba rady starších

Sestry a bratři, pojďme se podívat, co zajímavého z našich vlastních církevních řádů vyplývá:

„Podíváme-li se do Ústavy CČSH, konkrétně do čl. 21, bod 3, zjistíme zajímavou věc. Pokud totiž v náboženské obci proběhne volba rady starších (a předpokládejme, že proběhne v pořádku a nebude nikým a ničím napadnuta), není zdaleka hotovo a původní rada starších zůstává stále platnou a činnou (pokud jí tedy už neuběhlo 6 let funkčního období, to by byl problém). Jak je to možné? Je to patrné ze zmíněného odstavce v Ústavě. Rada starších se ustaví na svém prvním, ustavujícím zasedání. Až tam přebírá své povinnosti a ujímá se svého úřadu. Pozor tedy, je nutno svolat toto zasedání **do 15 dnů** od volby. Jak na to? Nejjednodušší je hned po ukončení volebního shromáždění toto formálně ukončit a ihned zahájit ustavující jednání nové rady starších. Chce to mít připravenou prezenční listinu a pohlídat si, aby tam zvolení byli (resp. zůstali). Zde je potřeba pouze zvolit finančního zpravodaje, popř. obsadit další pozice (místopředseda atd.). Není to ale nutno, nutno je pohlídat si oněch 15 dní od volby. Jakmile se nová rada starších ustanoví, začíná desetidenní lhůta, ve které je nutno informovat diecézní radu a dodat potřebná data o zvolených. I to je nezbytné si pohlídat. Nesmíme také opomenout povinnost nové rady starších, složit v co nejkratším čase slib do rukou bratra biskupa. No a pak už hurá do práce, o které píše Organizační řád. O tom možná příště.

VLADISLAV PEK

Ze vzpomínek Marie Čihákové

Paní farářová, jak jí v Českém Dubu a okolí lidé dodnes říkají, potkala svého budoucího manžela Josefa Čiháka na taneční zábavě ve Starém Dubu. Tehdy byla ještě Marií Bláhovou, dcerou truhláře Václava Bláhy z Českého Dubu, který si tu zařídil pomalu, ale úspěšně se rozvíjející živnost. Rodiče i jejich obě děti Marie a starší bratr Václav byli katolíci. Bláhovi patřili k tolerantním lidem, a proto ve vztahu s „čechoslovákem“ své dceři nebránili.

Byla to těžká doba. Psal se rok 1939 a mladý absolvent libereckého gymnázia Josef Čihák právě dokončil druhý ročník na bohoslovecké fakultě, kde se tehdy vzdělávali budoucí kněží Církve československé. Tento přelomový rok však pro něj znamenal konec studií podobně jako pro stovky dalších studentů tehdejšího Československa. Vysoké školy byly uzavřeny. Proto se Josef vrátil z Prahy do rodné Proseče pod Ještědem ke svým rodičům a dvěma mladším sestrám. Pocházel ze skromných poměrů. Tatínek byl malorolník a maminka jako téměř všechny ženy z malých měst a vesnic obstarávala chod domácnosti. Josef Čihák by velmi rád studoval medicínu či učitelství, ale udržet syna tak dlouho na studiích bylo pro rodinu téměř nemožné. Proto zvolil obor, k němuž jej také srdce táhlo a ve chvíli rozhodování možná ještě ani netušil, že v povolání kněze využije i svůj talent pro výuku dětí. Nakonec ani medicína nezůstala stranou. Stala se jeho velkým zájmem, v němž se celý

mosty-2017-01-vnitrek.indd 5 27.02.2017 10:15:35

život vzdělával. A nejen to. Přirozený talent, nadání i znalosti tohoto oboru způsobily, že za ním lidé rádi chodili pro radu, když zdraví přestávalo sloužit.

Ale to všechno mělo teprve přijít. Vraťme se do roku 1939, kdy začal vztah s Marií Bláhovou a také Josefova služba v Církvi československé. Český Dub, Proseč pod Ještědem a celá řada dalších vesniček Podještědí patřily do Sudet. Pro církve to znamenalo velké omezení činnosti. Tehdejší českodubský farář Oldřich Košťál se i s rodinou přestěhoval do obce Bohumileč vzdálené od Českého Dubu sice jen tři kilometry, přesto už byla v malé Československé republice. Pro „opuštěné“ městečko to znamenalo konec bohoslužeb, které se do té doby konaly ve škole, protože vlastní sbor tehdejší náboženská obec ještě neměla. Bratr Josef Čihák byl na počátku války vysvěcen na jáhna, a protože mu nebylo umožněno konat bohoslužby v Českém Dubu, začal vyučovat náboženství. Podařilo se mu přesvědčit úředníka školského odboru Krajského úřadu v Ústí nad Labem, který, když viděl odhodlání mladého duchovního, řekl: „Dokud budou české školy, můžete v nich učit „československé“ náboženství.“ A tak se Josef Čihák stal „učitelem“. Dojížděl do jedenácti škol v okolí. Vyučoval v Českém Dubu, Vlčetíně, ve Světlé pod Ještědem, Smržově, na Rašovce, v Petrašovicích, v Proseči pod Ještědem, v Bílé, na Doleních Pasekách, v Modlibohově a v Javorníku. Za každého počasí dojížděl za dětmi na kole, které se nadlouho stalo jeho jediným dostupným dopravním prostředkem. Až o mnoho let později po válce si pořídil Maneta, kterého postupně vystřídala osobní auta, jako byla „Érovka“, Tatra zvaná „Hadimrška“ a později i Trabant.

Za auta byl moc vděčný, protože mu umožnila rychleji objíždět podhorské vesničky, kde později sloužil už jako vysvěcený kněz.

Ale že to byly vozy starší s všelijakými neduhy, svědčí i to, že svým spolucestujícím na jízdu v nejistém počasí doporučoval deštník. Do aut totiž někdy i zatékalo.

Nadšení pro službu v Církvi československé, výuku dětí i bohoslužby na Proseči nacházel Josef Čihák v pevném přesvědčení a upřímné víře. Tolik potřebnou oporu nalezl také u své budoucí manželky Marie. Po tříleté známosti se v březnu 1942 Josef a Marie stali manžely. Svatba se za války musela konat nejprve na úřadě, a teprve pak se nazdobené kočáry mohly rozjet z Českého Dubu do Proseče pod Ještědem, kde měli novomanželé stanout také před farářem Vladimírem Hnízdem, Josefovým kolegou z Velkých Hamrů a Tanvaldu. Na cestě je však čekalo překvapení. Děti, které chodily na náboženství, si nemohly nechat ujít svatbu pana faráře. Kluci byli zvědaví na koňské spřežení a děvčata se těšila, až uvidí nevěstu. Krásné bílé šaty, živůtek s jemnými knoflíčky až ke krku a dlouhý závoj z krajky určitě předčily jejich očekávání! Ale nebylo to jen podívání, které děti lákalo. Doufaly, že když novomanželům „zatáhnou“, dostanou i něco malého od cesty. O tom, jak takové „zatahování“ vypadalo, vyprávěl

mosty-2017-01-vnitrek.indd 6 27.02.2017 10:15:36

přímý účastník a tehdy malý kluk Zdeněk Havelka.

Děti se do Proseče seběhly z okolních vesniček. Na provázek navázaly kousky látky a ten natáhly přes cestu, kudy projížděli svatebčané, a tím děti takzvaně zatáhly. Kočáry musely zastavit. Děti se pak dočkaly odměny. Nejenže viděly oblíbeného pana učitele, ale dostaly i něco sladkého: svatební koláček nebo cukroví. Velkou vzácnost ve válečných letech.

Po svatbě si mladí manželé pronajali byt nad sálem v Sokolovně na Proseči. Zde bratr farář Josef Čihák působil do konce války nejprve jako jáhen a od srpna 1941 jako kněz. O tom, jakou radost měli z jeho svěcení lidé v církvi i mimo ni, vypovídá dopis pana učitele Škody. Člověka zapáleného pro Sokol v Proseči, dobrého učitele a statečného muže, který pro své přesvědčení zahynul v koncentračním táboře. V září 1941 mladému knězi napsal:

„Milý Pepíčku! Měl jsem vždy radost, když se některý z mých bývalých žáků někde umístil nebo dosáhl místa, kterému chce věnovati svoje schopnosti a energii. Tak je tomu i u Tebe. Přeji Ti, abys v povolání, které sis zvolil a kterého jsi dosáhl, se dožil kladných výsledků. Jsi dosud mlád a máš možnost působiti na duši našich lidí. Využij této možnosti v úrovni mravné, hrdé a čestné české povahy.

Buď zdráv! Na zdar!

Tobě oddaný: Josef Škoda, řídící učitel“

Tolik krátká vzpomínka na pana učitele z Proseče, kde Čihákovi bydleli až do konce války. Teprve pak se uvolnila českodubská fara, která však nezůstala po odchodu faráře Košťála ve válečných letech prázdná. Jak už to v Sudetech chodilo, byla stejně jako jiné opuštěné domy a byty i fara obsazená německými obyvateli, kteří při bombardování Berlína přišli o svůj domov. Čihákovi nevěděli, kdo přesně tu bydlel, ale když Marie viděla zařízený byt, který jeho obyvatelé v chvatu jen s malým zavazadlem opouštěli, odmítla se do něj nastěhovat, dokud nebude prázdný. Přestože by to možná bylo pohodlné, ba výhodné, mít zánovní nábytek, ale to nebylo nic pro mladé manžele Čihákovy. „Na stole ještě stály hrníčky od snídaně a kus chleba,“ vypráví o první návštěvě fary Marie Čiháková. Stejně jako její manžel totiž za těmito pár věcmi viděla životní osudy lidí, kteří tu přece prožili pár let a pak během několika hodin museli vše opustit a odejít. Nábytek se hodil někomu jinému. Kuchyňské vybavení i ostatní věci rychle našly nové majitele. Co naplat. Tak už to v poválečném čase chodilo. Fara byla brzy prázdná. Mohlo se začít malovat a pak už nic nebránilo, aby se z Proseče pod Ještědem manželé Čihákovi přestěhovali do domu na Žižkově. Začala nová etapa jejich společného života, do něhož brzy přibyla i dcera Milena. To už se z paní Marie Čihákové stala skutečně paní farářová, která stála po boku svého manžela celých 63 let!

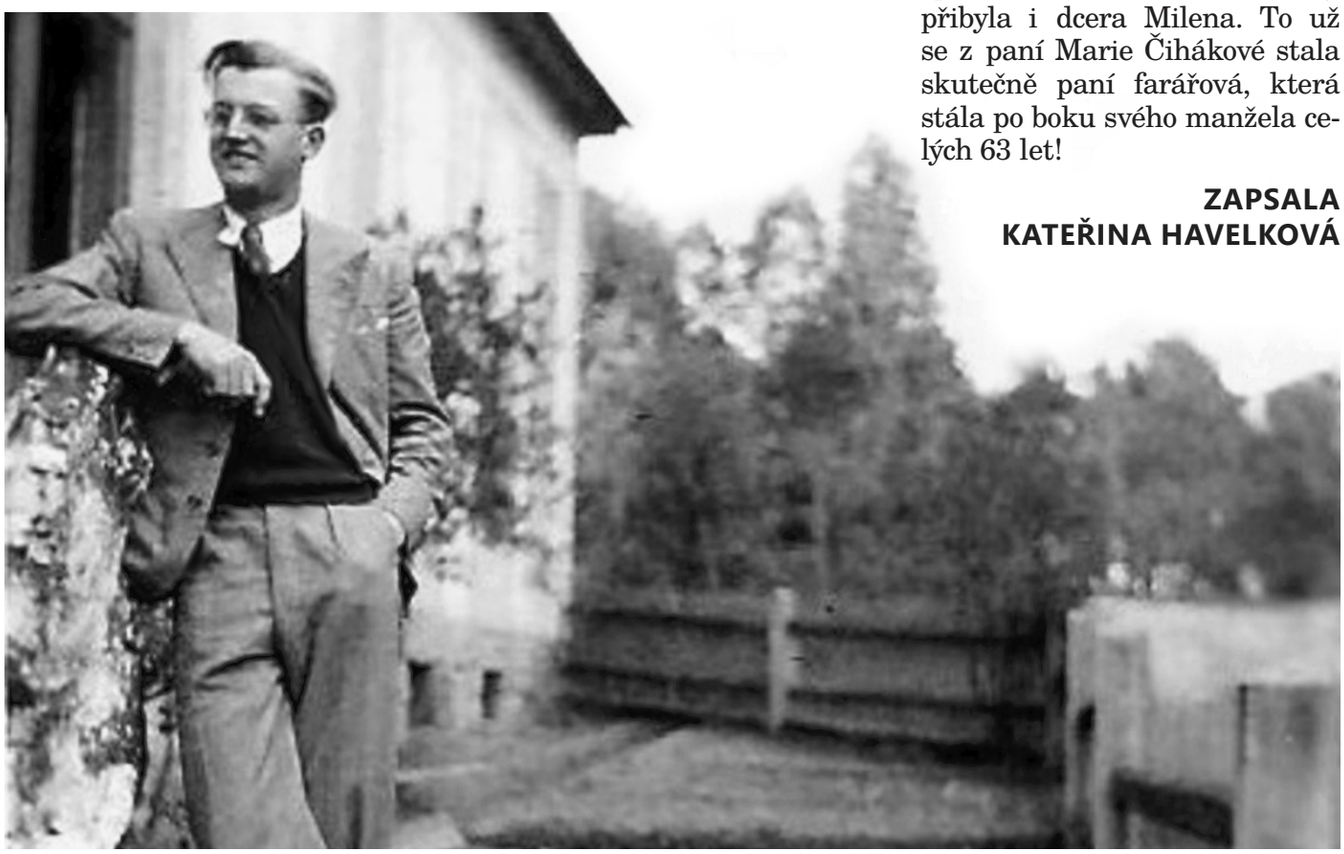

ZAPSALA
KATEŘINA HAVELKOVÁ

mosty-2017-01-vnitrek.indd 7 27.02.2017 10:15:37

Cesta, která někam vede

Rozhovor se sestrou farářkou Janou Wienerovou připravil bratr Erwín Kukuczka.

7. ledna 2017 při slavnostní bohoslužbě v chrámu sv. Mikuláše bratr patriarcha oznámil zahájení přípravy na 100. výročí CČSH. Celý svůj dosavadní život jsi v této církvi prožila, čím je ti?

Tato církev je mi odmalička domovem. Ze začátku jsem to brala trochu jako handicap. Byla jsem jiná než okolí a ono mi to dávalo najevo. Časem jsem pochopila, že to je výhoda. A dalším časem, že v tom je obrovské bohatství.

A přesto jsem od mlada vnímala, že církevní sdělování víry nemusí být nově příchozím srozumitelné a ptala se sama sebe, zda je to zasahuje. Často mi totiž připadá, že říkáme, na co se nikdo neptá, a neodpovídáme dostatečně na otázky vynořující se vně církve.

Jenže my jsme poslaní se zásadním sdělením, že život každého člověka (a celého stvoření) má smysl, ten roste v lásce, a že je třeba se po tom pídit a něco pro to dělat. Máme sdělit, že Bůh vstoupil do lidského údělu a lidé nemusí být odtržení od svého Stvořitele a Soudce. Je třeba najít Božího Syna, který bere na sebe tíhu světa, propady, krize, dluhy, selhání – tradičně řečeno hříchy. Tohle najít a prožít je základ křesťanské radosti. A byla to i jedna z mých silných zkušeností po rozvodu. Jsem vděčná, že mě církev tehdy nenechala na holičkách.

Cest k tomu základnímu sdělení je celá řada a naše církev vede po jedné z nich. Oceňuji, že má k hledajícím respekt, že jim víru nevnucuje, ale svědčí o ní a pak čeká, až se začnou sami ptát. Potom jde o to najít společnou řeč. Např. liturgie je záležitost věky tak vykrystalizovaná, že příchozímu na bohoslužby může připadat nesrozumitelná, ba nedobytná. Je na liturgovi a na celém společenství, aby ji příchozí mohl prožít jako duchovní prostor, který se mu otevírá. K tomu, aby mohl lépe rozlišovat, o co všechno v ní jde, je zapotřebí určitý čas, ale přece už napoprvé může nastat setkání s Kristem. A když se pak člověk liturgie dokonce nějak sám činně účastní, prožívá ji čím dál víc jako obohacení a lépe tomu rozumí. Právě tak je to s Biblí, máme lidem umožňovat kontakt s ní, vykládat ji.

To je ale jenom jedna tvář církve, ta druhá – neméně důležitá – je právě její účast ve všedním životě lidí. A v tom se mi zdá, že jsme se vzdálili tomu, jak církev žila a nasazovala se ve svých počátcích a že jsme až na výjimky dost odtržení od reality. Skutečnost kolem nás nečeká na nějaká naše krásná nebo zbožná vyjádření, ale často prahne po praktickém nasazení uprostřed nejrůznějších svízelí. Je mi těžko, když vidím bezdomovce (a to nemusí ani mrznout), a přitom nevím o nikom v našem společenství, kdo by se jim trvale a odhodlaně věnoval.

Čeho si na naší církvi ceníš?

Nejspíš si stále víc vážím svobody, kterou ona sama projevuje i kterou dopřává svým věřícím. Ano, svoboda svědomí je velmi cenná – zvlášť si to člověk uvědomí, když čte díla některých teologů II. vatikánského koncilu, kteří se jí odvážili a pak ji zaplatili nesnadným postavením uvnitř vlastní církve. Tím spíš obdivuji naše otce zakladatele: opustili předchozí dvojí morálku kněžského stavu, ujali se odpovědnosti za své rodiny a platili velkou nejistotou vlastního zajištění.

Svobodu (a s ní související odvahu) bychom měli hledat i v dnešních souvislostech, v dnešní společnosti a nasadit se pro ni. Začíná uvnitř každého z nás odvahou k vnitřní sebeopravě (k obrácení), ke krokům a činům, do nichž se nám třeba ani nechce.

S onou svobodou svědomí určitým způsobem souvisí i ženské kněžství, jehož se naše církev odvážila s podobnou odvahou. Letos uplyne 70 let od prvního kněžského svěcení uděleného v naší církvi ženě. Narodila jsem se šest let poté dvěma duchovním, a když jsem vyrůstala, pokládala jsem tuhle záležitost za naprosto samozřejmou věc. Proto jsem se v 90. letech nestačila divit, že některé mé kolegy nad touto věcí začaly přepadat pochyby, začali upouštět i od oné zmíněné svobody svědomí a podléhat svazujícím patriarchálním tradicím. Naše svoboda není svobodou k čemukoli, ale postojem odpovědnosti. Proto by ti, kdo o tom pochybují, spíš měli najít patřičný respekt k určitým specifickým darům služby dnes už poloviny duchovenského sboru, anebo se věnovat službě Kristu tam, kde jsou samozřejmé ony patriarchální tradice. Jenže to by je stálo právě onu svobodu, na niž si už zvykli.

mosty-2017-01-vnitrek.indd 8 27.02.2017 10:15:37

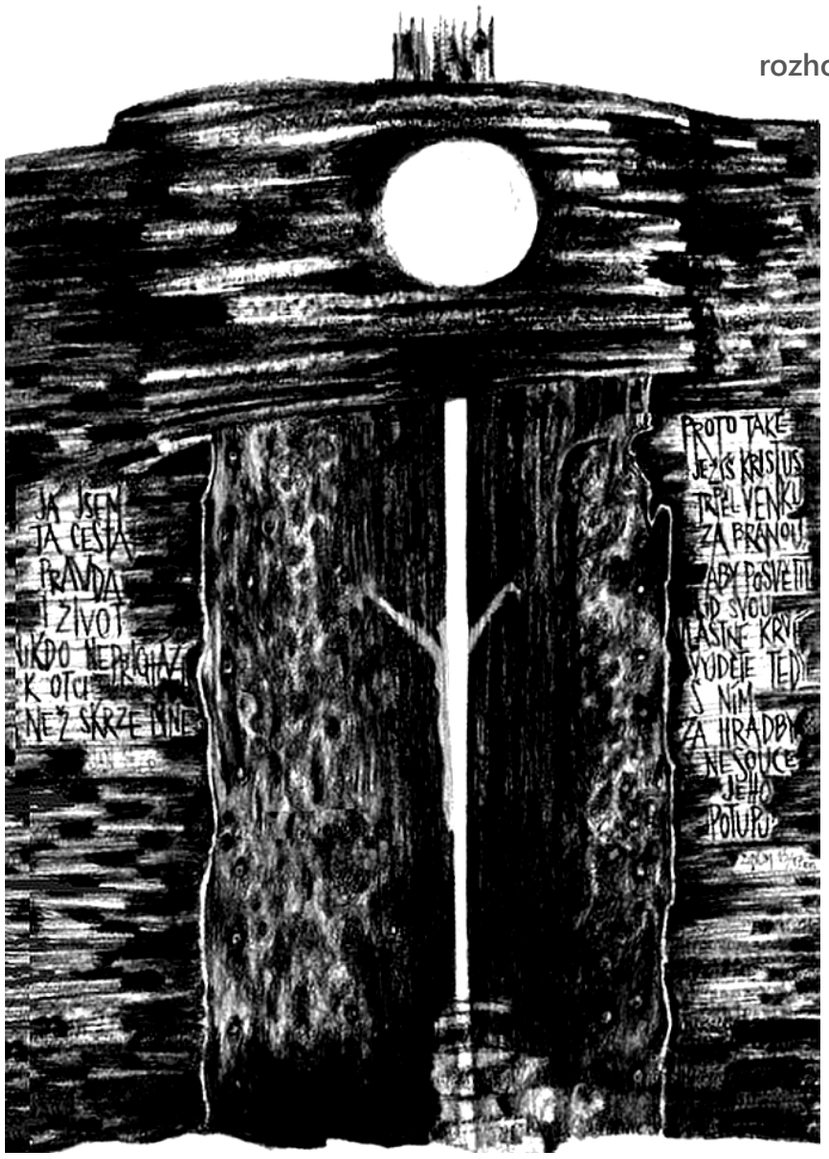

Ilustrace z cyklu Brány, Úzká brána: Židům 13,12nn

Velice si považuji přátelství s naší první biskupkou Janou Šilerovou. Její zvolení bylo také projevem odvahy církve. A ona to církvi vrátila svou odvahou vstoupit do různých kruhů společnosti a oslovovat ji křesťanským způsobem. Mimo jiné řadu let zastupovala církev v Radě České televize, získala mediální zkušenosti a snad i proto, že ví, jak to chodí, se nebojí přijmout pozvání k různým televizním či rozhlasovým rozhovorům. Tvrdí, že nejlepší je přímý přenos – z toho se nedá nic vystřihnout a zmanipulovat autentickou výpověď. Přesto, že je to „na živo", vždycky se k danému tématu pečlivě připravuje, aby dokázala stručně a výstižně říct, co je třeba.

A co je třeba říct?

Je třeba říct to podstatné. Otázka je – jak to říct. Jak to sdělovat uvnitř církve, to už nějak víme. Ale jak oslovit lidi mimo, kteří to podstatné pro svůj život hledají? A jsme u jedné možná trochu zvláštní cesty: Umíme se v rozhovoru s lidmi dostat tam, kde mají svůj hlavní problém? Umíme se jich zeptat tak, aby nad sebou museli přemýšlet?

Otázky se totiž mohou stát určitou duchovní metodikou a mohou tak člověka „vést k cestě, která někam vede". Zároveň je k tomu zapotřebí být sám otevřený neobvyklým otázkám. Řekla bych, že tudy může vést (i když ne snadno) naše „misie" dnes: přes rozhovory s jednotlivými lidmi. Ale uvědomuji si, že moje vlastní praxe se stále potýká s ostychem i malou schopností klást ty dobré otázky. Pořád je svůdné nastoupit cestu těch už známých otázek a očekávaných odpovědí.

Četla jsem před lety strhující knihu Roberta Littela, která mi velice živě přiblížila novodobou izraelskou historii a složitost tamní situace. Je sestavena z pěti rozhovorů se Šimonem Peresem. Na tom jsem si uvědomila, jak důležité je umět dobře položit otázku. Ptát se je umění. Ale pokud si je neosvojíme, těžko dostaneme dobrou odpověď. Ten, kdo se ptá, by měl už něco vědět o tématu rozhovoru, protože jinak položí dotazy banální, na něž se dá odpovědět sotva líp než obecně.

A co je třeba říct? Pořád to samé: dobrou zprávu lidem od Boha. Pořád to samé a pořád nějak nově.

Tu nejspíš nejdůležitější otázku nám ale pokládá Pán Bůh sám. A my máme celý život pořád co hledat odpověď.

Jana Wienerová (nar. 1953), absolventka gymnázia v Broumově (r. 1972), Husovy bohoslovecké fakulty (r. 1976), poté farářka v Benátkách nad Jizerou, pomocná duchovní v Praze-Holešovicích, redaktorka Českého zápasu (od r. 1984, z toho 1989 – 2000 vedoucí redaktorka), v současné době farářka v Broumově.

V letech 1994-2000 pořádala autorská setkání s básníky a spisovateli z prostředí spolupracovníků Českého zápasu, s většinou z nich je podnes v kontaktu.

Zájmy: výtvarné umění (přes třicet samostatných výstav – v ČR i v Polsku, Německu a Belgii, řada výstav společných), poezie (dvě sbírky básní), zpěv (festival Bohemia cantat).

mosty-2017-01-vnitrek.indd 9 27.02.2017 10:15:38

Pohleďte na Abrahama: ‚uvěřil Bohu, a bylo mu to počítáno za spravedlnost.‘ Pochopte tedy, že syny Abrahamovými jsou lidé víry.

Galatským 3,6-7

Sola fide

Narozeninové setkání může mít jistě mnoho podob. V Hradci Králové jsme v pondělí 9. ledna 2017 prožili konferenci SOLA FIDE, která byla setkáním všech duchovních, kazatelů a asistentů v naší diecézi a byla chvílí, kdy jsme si společně připomínali výročí vzniku Církve československé husitské.

Na místo narozeninového dortu jsme prožili obdarování díky bohoslužbám s Večeří Páně a svědectvím, která zazněla ze všech vikariátů. Jsme velmi pestrá paleta lidí, kteří slouží v Královéhradecké diecézi CČSH. Co „kus“, to originál. Spojuje nás náš Pán, který si nás povolal. Lidsky jsme propojeni vírou, která má vždy trochu jiné výrazivo, vychází z osobitých zkušeností a ve svém svědectví vedle společného nachází i jiné odstíny důrazů. Sola fide (pouze víra) nás propojuje, dává naději a volá k lásce ve společenství sester a bratří.

Děkuji Stanislavu Švarcovi, Elišce Silné, Oldřichu Bezděčíkovi a Aleši Tomanovi, kteří se „ze svého“ pro nás pokusili téma víry zpracovat a vyjádřit do dvaceti minut. Nebylo to snadné nejen pro šíři tématu, ale také i proto, že se na ně soustředila pozornost. A něco tak společného a zároveň osobního ve vší intimitě vyjádřit před hodnotícími kolegy, není tak snadné, jak by se možná mohlo zdát. Pravda, jsme „profesionálními“ zvěstovateli víry, ale do každého společenství se vkrádá cosi lidského a my nejsme vždy tak docela schopni přijímat a rozlišit Ducha, soustředit se na to, co je podstatné a co buduje nás osobně ve vztahu k Pánu a ke společenství.

Dovolím si za sebe shrnout, co bylo pro mě v daných příspěvcích důležité a obohacující. Bratr Stanislav přirovnal víru k cestě poznání, k cestě po hřebenu ve společenství s Bohem. Cestou lásky, ale nejen lásky, cestou poslušnosti, ale nejen poslušnosti, klíčem všeho na té cestě je Kristus.

Sestra Eliška připomněla, že víra je stav, který je spjat s člověkem, a tak se nutně mění, jako se mění člověk sám. Proto je tak velmi důležitá ta největší teologická otázka, na kterou si musíme znovu odpovídat každý den: „Kdo jsem já?“ Kdo jsem já, poznávám ve svém vztahu k Tomu, kdo přesahuje můj život a svět – v Bohu, ve své víře nacházím odpověď.

Bratr Oldřich vyjádřil, že ve víře jde o život. Dotkl se teologů jako Karl Barth nebo Paul Tillich, který řekl že: „Víra je stav hlubinného bytí.“ Dále bratr Oldřich zdůraznil, že víra je formována napětím mezi vírou a pochybností. Dechem víry nazýváme modlitbu.

Bratr Aleš nám přiblížil víru jako jednu ze základních potřeb člověka a zastavil se nad pojetím víry ve Starém a Novém zákoně. Podtrhl také, že víra nás učí toleranci, ale není nedůsledná, dává nám svobodu, ale ne abychom si dělali, co chceme, ale aby svoboda podněcovala naši touhu být Božím obrazem. Víře nás učí Pán Ježíš, v němž je, jak nám dává zakusit naše víra, plnost Božího zjevení.

Čtyři vikariáty, čtyři příspěvky, čtyři poctivá zamyšlení nad tématem „víra“ nás uvádí do roku 2017, který jsme v naší diecézi nazvali Rokem víry. Vycházíme z přesvědčení, že díky společné-

mosty-2017-01-vnitrek.indd 10 27.02.2017 10:15:40

mu soustředění můžeme dojít ke společné posile. Růst víry potřebujeme my všichni, jak my osobně tak i naše jednotlivé sbory. Zakoušíme tíseň současnosti. Na konferenci jsme se nutně dotkli tématu přítomnosti, poloprázdných sborů, malé touhy společnosti po institucích a organizaci vztahů k Bohu. Co děláme špatně? Vždyť cítíme, víme, jak je víra důležitá a církev nezastupitelná, i když v mnohém nedokonalá a povrchní. Naše matriky se tenčí a všechny naše počty přináší chmury. Praotec víry Abraham uvěřil Bohu, že jeho potomků bude jako hvězd na nebi. Bůh mu to připočetl jako spravedlnost, byť jeho víra byla očima světa bláhová. My také věříme bláznovské zvěsti, slovo o kříži bylo a je možná pro někoho směšné, ale nám, kteří jdeme tou úzkou cestou, je mocí Boží (1. K 1,18). Věříme v něco, co není vidět, co si nemůžeme ověřit, svět nás nijak nechválí a tvrdí, že nás nepotřebuje. Náš živě propojující vztah k sobě, k druhým lidem a k Bohu – víra, nás povolává do odpovědnosti a zároveň ke svobodě a radosti, která se v nás smí odehrávat, tvořit harmonii uprostřed všech nejistot. Růst víry je záležitostí naší, církve i celé společnosti. Proto za růst víry prosíme:

Nebeský Otče, dej, ať naše víra roste a s ní i hluboká vnímavost, která umí posoudit, co máme přijmout a s čím máme v sobě bojovat. Prosíme, ať naše víra svítí všem kolem nás a ukazuje cestu ze tmy nejistot a strachu. Amen.

PAVEL PECHANEC

Představujeme pastorační komisi

Práce na „vinici Páně“ se u nás v diecézi rozvíjí také v rámci pracovních komisí, které se snaží pokrýt hlavní oblasti působení církve. Komise se skládají z duchovních a kazatelů, kteří se svou činností pokoušejí rozvíjet určitou oblast: liturgie, vzdělávání, pastorace a evangelizace, práce s dětmi a mládeží, práce se seniory a sociální a charitativní práce.

Pastorační komisi tvoří:

Štěpán Klásek, Kateřina Havelková, Vladislav Pek, Aleš Toman, Lada Kocourková, Miroslava Mlýnková, David Smetana (metodik), za diecézi bratr biskup Pavel Pechanec a Jana Pechancová.

Z činnosti pastorační komise:

- diecézní čtvrtletník Mosty
- pastorační materiály: leporelo – Jak otevřít sbor, tematické pexeso „Víra našich sborů“ s obrázky našich sborů a liturgickými potřebami, novoroční záložky s biblickými verši, publikace Modlitba v rodině, diecézní stolní kalendář
- příprava na 100 leté výročí církve – témata, osobnosti, společná modlitba
- příprava témat pro diecézní dny
- filmotéka filmů s „duchovním přesahem“

DAVID SMETANA

mosty-2017-01-vnitrek.indd 11 27.02.2017 10:15:43

Co chystáme v letošním roce

Královéhradecká diecéze po léta připravuje semináře v rámci dalšího vzdělávání pro své duchovní a kazatele a tyto přednášky jsou zároveň otevřené i veřejnosti. Diecézní katedra, jak jsme setkání nazvali, je další možností v celoživotním vzděláváním, může doplňovat a prohlubovat vědomosti, dovednosti a kompetence účastníků. V loňském roce semináře vedli např. přednášející Univerzity Karlovy – Husitské teologické fakulty doc. ThDr. Jiří Vogel, Th. D., doc. Mgr. Jiří Beneš, Th. D., Katolické teologické fakulty ThLic. Ing. Marie Zimmermannová, Th. D., Pedagogické fakulty PaedDr. Alena Tichá, Ph. D., zakladatelka prvních hospiců v ČR MUDr. Marie Svatošová aj. Zaměřili jsme se na etické otázky dnešního života a světa a jejich řešení, praktické dovednosti pro osobnostní růst, pro práci s vybranými skupinami jako jsou děti, mládež, senioři. Poslední katedrou nás provázel Prof. Dr. František Kunetka, Th. D. a věnovali jsme se prohlubování teologických znalostí s ohledem na životní praxi. Celkem se uskutečnilo 10 seminářů, při kterých lektoři mohli přednášet před více než 250 posluchači, a nás těší, že jsou katedry takto četně navštěvovány.

I v letošním roce navazujeme a je připraveno celkem 9 kateder, kde se zaměříme např. na „Eutanazii, její historii a vztah křesťanů k ní“ nebo „Rozeznění zpěvního a mluvního hlasu“. Letos si také připomeneme 90. výročí od úmrtí našeho prvního patriarchy Dr. Karla Farského a při té příležitosti chystáme konferenci formou panelové diskuse, která se bude věnovat této fenomenální osobnosti. Jsme rádi, že toto setkání bude podpořeno uvedením nové knihy Martina Chadimy „Dr. Karel Farský, první patriarcha CČS(H)“.

Den Farského – tak jsme nazvali diecézní den, který společně budeme moci prožít ve Škodějově a ve Vysokém nad Jizerou. Zde chystáme otevření nové lesní kaple, duchovní i kulturní chvíle pro děti i dospělé. Tak jako i v předešlých letech připravujeme diecézní setkání mládeže, synodu duchovních v Turnově, duchovní obnovy ve znovuopraveném broumovském klášteře, který jsme si velmi oblíbili pro jeho jedinečnost. Čeká nás setkání pro rodiny s dětmi v Betlémě v Janských Lázních, obnova kněžských slibů, setkání jáhnů, kazatelů a pastoračních asistentů, setkání členů komisí v Brně. Pro naše duchovní věkem nejzkušenější připravujeme den, kdy se rádi zase po roce mohou vidět, přijíždějí se podpořit, zavzpomínat, ukázat fotografie či jiné vzpomínky a na závěr prožít pobožnost v kruhu svých blízkých ve službě.

Tři léta do roku 2020 se budeme věnovat přípravě na 100. výročí od založení naší církve. A proto

mosty-2017-01-vnitrek.indd 12 27.02.2017 10:15:46

bychom rádi připravili putovní interaktivní výstavu Víra, naděje, láska, která by měla obeznámit veřejnost s historií CČSH, s jejím učením, zvyklostmi i odlišnostmi, osobnostmi i někdy prazvláštními stavbami, které jsou pro nás tak charakteristické. Důležitým projektem, který se v letošním roce rozjel s 15 účastníky, je kazatelský kurz. Jsme moc rádi a máme naději, že přípravný kurz pro budoucí kazatele bude stále tak hojně obsazen a budou se jej účastnit laici chtiví nového poznání.

JANA PECHANCOVÁ

kalendárium

Nejbližší setkání připravovaná Královéhradeckou diecézí

4. 3. ***Kazatelský kurz***: Starý zákon, přednáší Mgr. Aleš Jaluška; Hradec Králové

9. – 12. 3. ***Duchovní obnova*** v broumovském klášteře, vede Ladislav Heryán

20. 3. Diecézní katedra: ***Rozeznění mluvního a zpěvního hlasu***, PaedDr. Alena Tichá, Ph. D.; Hradec Králové

28. 3. ***Setkání jáhnů, kazatelů a pastoračních asistentů***; Hradec Králové

10. 4. ***Obnova kněžských slibů***; Hradec Králové

24. 4. Diecézní katedra: ***Víra, svoboda, zodpovědnost*** – život a dílo ThDr. Karla Farského, perspektivy naší církve, Doc. ThDr. Jiří Vogel, Th. D. a ThDr. Martin Chadima, Th. D.; Hradec Králové

1. 5. ***Uvedení nových zvonů*** do zvonohry Sboru kněze Ambrože; Hradec Králové

6. – 8. 5. ***Setkání pro rodiny s dětmi***; Betlém – Janské Lázně

20. 5. ***Diecézní shromáždění***; Hradec Králové

26. 5. Vernisáž putovní výstavy ***Víra, naděje, láska***; Hradec Králové

26. – 28. 5. ***Diecézní setkání mládeže***; Hradec Králové

30. 5. ***Setkání duchovních seniorů***; Hradec Králové

nejen pro děti

Vybráno z pracovních listů ke Starému zákonu – Jak to začalo? Autor: Jana Pechancová, 2016.

mosty-2017-01-obalka.indd 3 27.02.2017 22:03:21

Den Farského

Celocírkevní pouť a Diecézní den Královéhradecké diecéze CČSH

17. června 2017

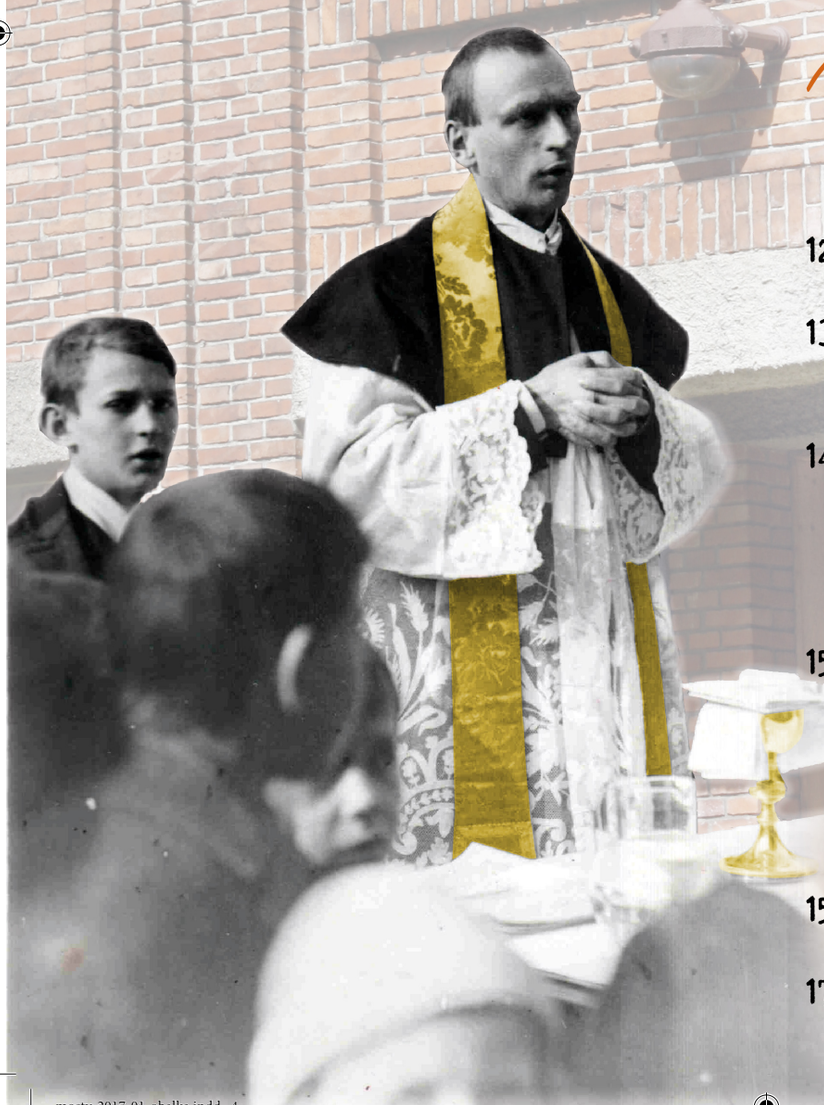

Škodějov

9.30 příjezd
9.45 řazení průvodu
10.00 průvod, slavnostní uvedení lesní kaple a bohoslužba

Vysoké nad Jizerou

pro děti: biblická výuka, kreativní dílny, soutěže
12.00 Zahradní slavnost s občerstvením
13.45 David Frýdl: Dr. K. Farský a jeho rodný kraj (přednáška)
14.00 koncert Jaroslava Hutky
pro děti: loutkové divadlo ToTeM – Divotvorný mlýnek, výtvarná dílna – výroba loutek
15.00 uvedení nových publikací:
Martin Chadima: Dr. Karel Farský, první patriarcha CČS(H)
Tomáš Butta: Sborník věnovaný Dr. Karlu Farskému
15.30 koncert Tomáš Kočko & orchestr
17.00 požehnání na cestu domů

mosty-2017-01-obalka.indd 4 27.02.2017 22:03:24